ISSN:2582-9599

தமிழர் வீரம்

ப.சங்கீதா[1] & முனைவர் கோ.ப.நல்லசிவம்[2]
[1] முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் & [2]துறைத்தலைவர்,
மெய்யியல் துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் .
sangeearun10@gmail.com& gpnsivam@gmail.com

7

ஆய்வுச் சுருக்கம்

ஆத்திரம் கொண்டு அடித்துக் கொள்வதோ, குருட்டுத்தனமாகக் குத்துக் சண்டையிலேக் குதிப்பதோ வீரமன்று. உடல் வன்மையால் செய்யும் செயல்களை மட்டும் வீரத்தனம் என்று உயர்த்திக் கூறுவதில் உண்மை இல்லை. அநீதியை எதிர்ப்பதும், அதைத் தலையெடுக்க விடாமல் நசுக்குவதும், அறத்தைப் பாதுகாப்பதும், தனக்கு எத்தகைய ஆபத்து வருவதாக இருந்தாலும் அதை பொருட்படுத்தாமல் சமூகம் நன்மை அடைய உழைப்பதும், நாட்டின் அமைதிக்கு ஆபத்து வராமல் பாதுகாக்க ஆண்மையுடன் உழைப்பதும், சிறந்த வீரத்திற்கு அடையாளங்கள் ஆகும். ஒரு செயலில் உண்மையெனப் பட்டவற்றை யாவருக்கும் அஞ்சாமல் உரைப்பதும், அவ்வுரையைச் செயலிலேக் காட்ட முயற்சிப்பதும், வீரத்திற்கான விதைகள் ஆகும். உடல் வன்மையோடு உள்ளத்திலும், உரம் பெற்றவர்களே ஒப்பற்ற வீரர்கள். இத்தகைய வீரத்திற்கு உதாரணமாக வாழ்ந்த, நம் முன்னோர்களின் வாழ்வியலில் நடந்த வீரச் செயல்களை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

திறவுச் சொற்கள்

வீரம், தமிழ், கொடை, கொடி, படை, தமிழர், கற்பு, விழுப்புண், கொற்றவை.

முன்னுரை

வீரம் என்றால் எதிர்ப்பவனுடன் போர் செய்வது தான் வீரம். ஓடுபவனை விரட்டுவது வீரமன்று. வீட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டு கதவைத் தாழிட்டு கொள்பவனை வெளியில் நின்று கொண்டு சண்டைக்கு அழைப்பது வீரமன்று. கற்று கற்றதன் வழி நின்று ஒழுக்கத்தில் தலை சிறந்தோராக வாழ்க்கை நடத்துவோரே சான்றோர் எனப்படுவர். பதிற்றுப்பத்தில் சான்றோர் மெய்மறை என்ற பாடலில் சான்றோர் என்ற சொல் வீரர் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வீரம் என்பது போர்படையிலும், பெண்களின் கற்பிலும், தாய் பாசத்திலும், வீர விளையாட்டுகளிலும், கொடையிலும், புலவர்களின் புலமையிலும், கலைகளிலும், பெயர்களிலும், வழிபாட்டிலும் இப்படியாக வீரம் வெளிப்படும் இடங்களை சங்க இலக்கியங்களிலும், ஐம்பெருங்காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்திலும், திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களிலும் காண முடிகிறது.

தமிழ்க் கொடியும் படைத்திறமும்

தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு தனியே அதற்கு ஒரு திறமுண்டு, அத்திறம் முன்னாளில் தலை சிறந்து விளங்கிற்று. மன்னும் இமயமலை எங்கள் "மலையே என்று மார்தட்டியும் கங்கையும் காவிரியும் எங்கள் நதியே"[1] என்று இறுமாந்தும் பாடினார் பாரதி. ஆண்மை நிறைந்தவன் தமிழன். அந்நாளில் அவன் வாளாண்மையால் பகைவரை வென்றான். தாளாண்மையால் வன்னிலத்தை

நன்னிலமாக்கினான். வேளாண்மையால் வளம் பெருக்கினான். ஆயினும் இமயமலை தன் மலை என்பதைத் தமிழன் மறந்தானல்லன். படையூற்றம் உடையத் தமிழ் மன்னர் பலர், வடநாட்டின் மீது படையெடுத்தனர். வீரம் விளைத்து வெற்றியும் பெற்றனர். சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய தமிழ் வேந்தர் மூவருக்கும் அப்பெருமைக்குப் பங்கு உண்டு.

வில் கொடியேற்றம்

சேர குல மன்னருள் மிகவும் பெருமை வாய்ந்தவன் நெடுஞ்சேரலாதன். அவன் இமயமலை வரையும் படையெடுத்துச் சென்றான். எதிர்த்த ஆரிய மன்னரைச் சிறை பிடித்தான். இமயமலையில் தனது வில்லுக்குக் கொடியை ஏற்றி "இயம வரம்பன்" என்னும் விருதுப் பெயர்க் கொண்டான்.

"ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பணிந்தோன்"
"வலம்படு முரசின் சேரலாதன்
முந்நீர் ஒட்டிக் கடம் பறித்து இமையத்து
முன்னோர் மருள வணங்கு வில் பொறித்து"[2]

என்று அவன் புகழை பொய்யறியார் பரணரும்,மாமூலனாரும் அகநானூறு பாடல் வழிப் புகழ்ந்துப் பாடியுள்ளார்கள்.

புலிக்கொடி ஏற்றம்

பழங்காலச் சோழர் குலப் பெருமையெல்லாம் தன் பெருமையாக்கிக் கொண்டவன் கரிகால் சோழன் என்னும் திருமாவளவன். அடலேறு போன்ற அவ்வீரன் வடநாட்டின் மேற்படையெடுத்தான். தடுப்பார் எவருமின்றி இமயமலையை அடைந்தான். விண்ணளாவிய அம்மலையை அண்ணாந்து நோக்கினான். தன் வேகம் தடுத்தாண்ட அவ்விலங்கலின் மீது சோழ நாட்டு வேங்கைக் கொடியை ஏற்றினான் என்றப் பெருமையை"வடவரை மேல் வாள் வேங்கை ஒற்றினன் திக்கெட்டும் குடை நிழலில் கொண்டளித்தக் கொற்றவன் காண் அம்மானை"[3] என்று சிலப்பதிகார வாழ்த்துக்காதை கூறுகிறது.

மீன் கொடி ஏற்றம்

பாண்டியரது மீன் கொடியும் இமயமலையில் மிளிர்வதாயிற்று.அக்கொடியேற்றிய மன்னவனைப் பருப்பதத்துக் கயல் பொறித்தப் பாண்டியர் குலபதி என்று பாராட்டினார் பெரியாழ்வார். அவன் வழி வந்த பாண்டியன் ஒருவன் ஆரியப்படைக் கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்று சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்படுகிறான். செருக்களத்தில் ஆரியரை வென்றமையால் செழியன் அச்சிறப்புப் பெயர் பெற்றான். அப்பெருமையை,

"தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும்
கண்மணி குளிப்ப கண்டேன்"[4]

என்று காடு காண் காதை கூறுகிறது.

ஆரியருக்கு உணர்த்திய தமிழர் வீரம்

கனகன், விசயன் என்பார் இருவர் தம் நாவைக் காவாதவராகித் தமிழர்களின் ஆற்றலைக் குறைவுபடுத்திப் பேசினர். விருந்தினர் மத்தியில் இழிவுடன் பேசித் தம் வீரத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறினர். இமயத்தில் தமிழரசர்கள் புலியையும், கயலையும் பொறித்த நாட்களில் தாம் அங்கு இல்லை என்றும், இருந்திருந்தால் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்க முடியும் என்றும், நாகாக்காமல் நகையாடி பேசினர். வடநாட்டினின்று வந்த புலவர்களின் வாயிலாக அவ்வசை மொழியைக் கேட்ட சேரன் செங்குட்டுவனின், கண்கள் சிவந்ததன, கரம் துடித்தது. இன்றே வடநாட்டின் மேல் படையெடுப்பேன். தமிழரசைப் பழித்துச் சிறுமைப் பேசிய மாற்றாரைச் சிறைப் பிடிப்பேன். பத்தினியாகிய கண்ணகிக்கு இமயமலையிற் சிலையெடுப்பேன். அச்சிலையை அவ்வரசர் தலையில் ஏற்றி வருவேன் என்று உறுதிப் பூண்டதோடு அல்லாமல், வீரர்களின் ஆரவாரத்தோடுப் படைத் திரண்டு வஞ்சிமாலைச் சூடிப் புறப்பட்டான் சேரன்.

கனகனும் விசயனும் எட்டு வேந்தரைத் துணைக் கொண்டு சேரனை எதிர்த்தனர். இரு தரப்பினருக்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. தமிழ்ப் படையின் வீரத்தால் கூட்டுச் சேனை நிலை குலைந்து ஓட்டம் பிடித்தது. வெற்றி வீரனான சேரனிடம் கனக,விசயர் சிக்கிக்கொண்டனர். இமயமலையில் சென்று பத்தினிப் படிமத்திற்குச் சிலை எடுத்து வருமாறு தன் சேனாதிபதியை ஏவினான். அதேப்போன்று பத்தினிக் கோட்டத்தில் கண்ணகியின் சிலை ஒரு நன்னாளில் நிறுவப்பெற்றது. தமிழனின் வீரத்திற்கு சிறந்த உதாரணமாக

"அருஞ்சிறை நீக்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சிறைக்கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்
குடகுக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தரும்
கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்"[5]

என்று சிலப்பதிகார வரந்தருகாதை எடுத்துரைக்கிறது.

நாற்படை

அரசருக்குரியப் படைகள் நான்கு வகைப்படும். அவை தேர்ப்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, காலாட்படை ஆகும். அப்படைகளை உடைய அரசன் மிகச் சிறந்தவனாக மதிக்கப் பெற்றான்.

" உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வேறுக்கையுள் எல்லாம் தலை"[6]

எல்லாப் படைகளுக்கும் மன்னவனே மாபெரும் தலைவன் என்று திருக்குறள் எடுத்துரைக்கிறது.

மறவர்

மனத்திண்மை வாய்ந்த வீரரை மறவர் என்று அழைத்தனர் பழந்தமிழர். அவர் கல்லெனத் திரண்ட தோள்களும், கட்டுடல் மேனியும், முறுக்கு மீசையும், தருக்கு மொழியும், வீறிய நடையும், சீறிய விழியும் உடையவராக இருப்பர். போர்க்களத்தில் முன்வைத்த காலைப் பின் வைத்தலறியாத சுத்த வீரர் மறவர். இதை வள்ளுவர்,

"விழித்தக் கண் வேல் கொண்டு எறிய அழித்து இமைப்பின்

ஒட்டன் வேற வன்கண் அவருக்கு"[7]

என்ற குறள் வழி, படைக்கலம் வரும்போது விழித்தக் கண் இமைத்தல் வீரத்திற்கு இழுக்கு என்கிறார்.

வீரப்பெயர்

கடும் புலி வாழும் காட்டிலே முனிவர் ஒருவர் தவம் புரிந்தார். அவர் மீது பாய்வதற்குப் பதிபோட்டது ஒரு பெரும் புலி. வீரம் வாய்ந்தத் தமிழ் மகன் ஒருவன் அப்போது அவ்வழிப் போந்தான். புலிக்கும் முனிவருக்கும் இடையே பாய்ந்தான். அப்புலியைக் கொன்று முனிவர் உயிரைக் காத்தான். அன்று முதல் புலிகடிமால் என்று புகழப்பட்டான். அவன் குடி வழியில் வந்தத் தலைவர்களுக்கு எல்லாம் அதுவே பட்டப் பெயராக வழங்கிற்று.இதனைப் புறநானூறு பாடல்

"வேளிருள் வேளே விறற்போர் அண்ணல்

தாரணி யானைச் சேட்டிருங் கோவே

ஒலியர் கண்ணிப் புலிக்கடிமால்"[8]

என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு பல வகையான வீர பெயரிட்டு வாழ்ந்தனர் தமிழர். வேங்கை மார்பன், விறல்மிண்டல், கோட்புலி, சிங்கன், தழும்பன் முதலிய பெயர்களும் இருந்தன. "அடல் சூழ்ந்த வேல்நம்பி கோட் புலிக்கும் அடியேன்"[9]

இவ்வாறு சுந்தரமூர்த்தி தேவாரம் திருத்தொண்டத் தொகைப் பதிகத்தில் கூறுகிறது.

கொற்றவை

"சிலம்பும் கழலும் புலம்பும் சீறடி வலம் படு கொற்றத்து வாய்வாள் கொற்றவை"[10]

வீரர்கள் வணங்கிய தெய்வம் கொற்றவையாகும். வெற்றித் தரும் தாயேக் கொற்றவை என்று பெயர் பெற்றாள். கொற்றவையின் கோயில் தமிழ் நாட்டுப் பாலைவனங்களிலும், மலைகளிலும், சிறந்து விளங்குகிறது. ஆனைமலைத்தொடரில் அயிரை என்னும் குன்றின் மீது கொற்றவை கோயில் ஒன்று முற்காலத்தில் இருந்தது. மன்னரும் மறவரும் குருதிப் பலிக் கொடுத்து வழிபாடு செய்தார்கள். வீரத்தைப் பெண்ணாக வழிபட்ட பெருமை தமிழருக்கு உரியதாகும். ஆதி சக்தியாக அமைந்தவள் கொற்றவை. தமிழகத்தில் படை வீடு கொண்டு அருள் புரியும் வீர முருகனை ஈன்றத் தாய் அவள் என்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படையில்,

"வெற்றிவெல் போர்க் கொற்றவை சிறுவன் என்றும், பழையோள் குழவி"[11]

என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

விழுப்புண் வீரம்

போர்க்களத்தில் விழுப்புண் பெற்ற வீரனை எல்லோரும் போற்றுவர். விழுப்புண் முகத்திலும், மார்பிலும் இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு வீரன் பெற்ற விழிப்புண்ணைப் பற்றி வியந்துப் பேசுவர். வீரக்கல் நாட்டி வணங்குவர். ஆனால் புறமுதுகில் புண்பட்ட வீரனை எல்லோரும் இகழ்வர். அப்புண்ணைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பழித்தும் இழித்தும் பேசுவர். ஆதலால் மான வீரர் ஒருபோதும் புறப்புண் தாங்கி உயிர் வாழ மாட்டார்.இவ்வுண்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு பெருஞ்சேரலாதன் என்னும் சேர மன்னன் வெண்ணிப் போர்க்களத்தில் புறப்புண் பட்டதாகவும் அதனால் அவன் வடக்கிருந்து மாண்டான் என்றும் இதனை

"களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்று அமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும் நல்லன் அன்றே
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தானோ"[12] என்ற புறநானூறு பாடல் வழி அறியலாம்.

வீர மாதர்

தமிழ்நாட்டில் பெண்களும் மனத்திண்மை உடையவராய் விளங்கினார்கள் என்பதற்குப் பலச் சான்றுகள் புறநானூறு பாடல்கள் கூறுகிறது. போர்க்களத்தில் உயிர் கொடுத்துப் புகழ்க் கொண்ட மைந்த செயல் கண்டு அவரைப் பெற்ற போது அடைந்த மகிழ்வைக் காட்டிலும் போரில் வீர மரணம் அடைந்தான் என்பதைக் கேட்டுப் பெரு மகிழ்வுற்ற வீரத்தாயார் பலர் தமிழ்நாட்டில் இருந்தனர். உன் மகன் பகைவருக்குப் புறங்காட்டி ஓடினான் என்று, சிலர் சொல்லக் கேட்ட ஒரு தாய் வீர ஆவேசமுற்று, அறிவாளைக் கையில் ஏந்தி என் மகன் போரில் புறங்காட்டி ஓடியது உண்மையாயின் அவனுக்குப் பாலூட்டிய மார்பை இவ்வாளால் அறுத்திடுவேன் என்றுக் கூறினாள். தன் மகன் புறம் காட்ட வில்லை ஒரு வீரனாகத்தான் இறந்தான் என்பதை நேரில் கண்டபின் அவனது உடலை அணைத்து ஆனந்தம் கொண்டாள். இவ்வாறு ஒரு தாயின் வீரத்தை

"கொண்ட வாளோடு படுப்பிணம் பெயராச்
செங்களம் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகி
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே"[13]

புறநானூறு பாடல் விளக்குகிறது.

கற்பில் வீரம்

தமிழ்நாட்டில் பத்தினிப் பெண்கள் இல்லறமே நல்லறம் என்று வாழ்ந்தனர். கற்பென்னும் திண்மையால் வீரம் விளைத்த மாதர்களில் தலைமைச் சான்றாக உள்ளவள் கண்ணகி. கண்ணகியும் அவள் கணவனாகிய கோவலனும் மதுரை மாநகரை அடைந்தனர். அங்கு கண்ணகியின் கால் சிலம்பை விற்று வர கடைத் தெருவிற்குச் சென்றான் கோவலன். அரண்மனைச் சிலம்பைக் களவாடினான் என்று குற்றம் சாற்றி அவனைக் கொன்றுவிட்டார்கள். அச்செய்தி அறிந்தக் கண்ணகி பொங்கி எழுந்தாள். வீரம் கனன்று எழுந்து மன்னன் மாளிகையை நோக்கி நடந்தாள். அரியாசனத்தில் தன் அரசியோடு அமர்ந்திருந்தப் பாண்டிய மன்னனை நோக்கி கையில் சிலம்பை ஏந்தி கலக்கமுற்றக் காவலன் முன்னின்று கண்ணகி வழக்குரைத்தாள். கோவலன் கல்வனல்லன் என்று ஐயந்திரிபற நிருபித்தாள். அவள் சொல்லைக் கேட்டப் பாண்டியன் சோர்வுற்றான். வெண்குடை தாழ்ந்தது. செங்கோல் தளர்ந்தது. மன்னன் அரியணையினின்று மயங்கி உயிர்த் துறந்தான். அரசியும் உயிர்த் துறந்தாள். மன்னனும் அரசியும் மறைந்த பின்னரும் கண்ணகியின் சீற்றம் மாறவில்லை. கெட்டவர் நிறைந்த மதுரை மாநகரைச் சுட்டெரிக்கக் கருதினாள். அந்நகரின் நடுவே நின்று வஞ்சினம் கூறினாள். மதுரை முழுவதும் தீப்பற்றிக் கொண்டது. தீயவர் நிறைந்த இடமெல்லாம் தீப்பட்டு ஒழிந்தது. இதுவே கற்பு நெறியில் அவள் காட்டிய வீரம்.

இராமாயண இதிகாசத்தின் படி சீதாதேவி இராவணனால் இலங்கைக்குக் கடத்திச் செல்லப்பட்டாள். இதன் பிறகு ராமர் தனது சேனைகளுடன் இலங்கைச் சென்றுச் சீதையை மீட்டதாகவும், அதன் பிறகு தனதுக் கற்பை நிரூபிக்க தீக்குளித்து மீண்டு வந்துள்ளார். இதுவே இவளின் கற்பு நெறிக்கான வீரமாக

“சீதையின் கற்பு தீயின் வெப்பம்
தகித்ததுவே! அக்கினி துடித்ததுவே
ஐயமே இல்லை தெய்வம் சீதையென
கையெடுத்தே அக்கினித் தொழுததுவே”[14]

என்று இராமாயணக் கதை மூலம் நாம் அறியலாம்.

வீரக்கல்

"என்னை முன்நில்லன் மின் தெவ்விர் பலர் என்னை
முன் நின்று கல் நின்றவர்"[15]

உயிரோடு இருக்க ஆசைப்பட்டால் என் தலைவனை எதிர்க்க வேண்டாம். போரில் அடிப்பட்டு உயிர் விட்டு வீரக் கல்லில் நிற்க ஆசைப்பட்டால் படைக்கலம் எடுக்கலாம். போர்த் தொடுக்கலாம் என்பது அவர் கருத்து. எனவே புகழே உயிரினும் பெரிதெனக் கருதிய தமிழ் வீரர் எந்நாளும் படைக்குப் பிந்தியவர் அல்லர் என்பதும், அவர்களை தமிழகம் போற்றிப் புகழ்ந்து வழிபட்டது என்பது நடுக்கல் வழிபாடு மூலம் நன்கு அறியலாம்.

வீர விளையாட்டு

தமிழர்கள் வீர விளையாட்டில் விருப்பம் உடையவர்கள். வேட்டையாடல், மல்லாடல், ஏறுதழுவுதல், கிடா முட்டு, சேவல் சண்டை, யானைச் சண்டை, சடுகுடு போன்ற வீர விளையாட்டுகள் சில இன்றளவும் தமிழகத்தில் நடைபெறுகிறது.

ஏறு தழுவுதலில் வீரம்

காளையின் கொம்பைப் பிடித்தல் ஆண்மை. வாலைப் பிடித்தல் தாழ்மை என்பது தமிழர்க் கொள்கை. கொம்பை விட்டு வாலைப்பற்றுதல் கோழையின் செயல். அது தோல்வியின் அறிகுறி. ஏறு தழுவுதலில் காளையர்கள் வெற்றிப் பெற்றால் ஆயர்குலம் வியந்து நோக்கும்.

இன்றைய மக்கள், விஞ்ஞான முன்னேற்றம் பெற்று நாகரிகம் அடைந்தக் காலத்திலும், வீரவிளையாட்டான அலங்காநல்லூர் ஏறுதழுவுதல் இன்றளவும் நம்மிடையே சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. படிப்பு, வேலைப் போன்ற அத்தியாவசியத் தேவைகளுக்காக மக்கள் ஆங்காங்கே புலம்பெயர்ந்துச் சென்றாலும், சிலம்பம், வில்அம்பு, ஈட்டி எறிதல், வாள் சண்டை, குத்துச்சண்டை, பளுதூக்குதல், மற்போர்(மல்யுத்தம்) போன்ற வீரவிளையாட்டுகள் மீட்டுருவாக்கம் செய்து. அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு பள்ளி, கல்லூரிப் போன்ற அனைத்து நிறுவனங்களிலும் உள்ள மாணவர்கள் ஆர்வத்துடனும், ஊக்கத்துடனும் பயின்று வருகின்றனர். அன்று போர்க்கலைகளாக இருந்தவை, இன்று வீரவிளையாட்டாகவும், தற்காப்புக் கலைகளாகவும் மாற்றம் பெற்று நம்மிடையே நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

மேற்கோள்கள்

1. சுந்தர வடிவேலு நெ.து, வாழ்விக்க வந்த பாரதி, ப-12.
2. கோவிந்தன்.கா, புண் உமிழ் குருதி, ப-13.
3. மாணிக்கவாசகன்.ஞா, சிலப்பதிகாரம் தெளிவுரை, ப-504.
4. மேலது, ப-185.
5. மேலது, பக்-524,525.
6. திருக்குறள், 761.
7. மேலது, 776.
8. பாலையன்.அ.ப, புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப-203.
9. பன்னிரு திருமுறை 7:39:9.
10. மாணிக்கவாசகன்.ஞா, சிலப்பதிகாரம் தெளிவுரை, ப-206.
11. திருமுருகாற்றுப்படை, பா. எ – 258,259.
12. பாலையன்.அ.ப, புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப-82.
13. மேலது, ப-268.
14. சுப்பு ஆறுமுகம் வில்லிசை ராமாயணம் ப-386.
15. திருக்குறள், 771.

துணைநூற்பட்டியல்

1. கந்தசாமி.சோ.ந, திருமுருகாற்றுப்படையில் இலக்கியமும் பக்தியும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்,முதற்பதிப்பு 2014.
2. கோவிந்தன்.கா,புண் உமிழ் குருதி, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 1990.
3. சுந்தர வடிவேலு நெ.து, வாழ்விக்க வந்த பாரதி, வானதி பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 1978.
4. சுப்பு ஆறுமுகம் வில்லிசை ராமாயணம்,கவிதா பப்ளிகேஷன்,சென்னை, முதற்பதிப்பு 2003.
5. பாலையன்.அ.ப, புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு
6. பொன்னம்மாள்.ஆர் , திருக்குறள் தெளிவுரை, அன்னை புத்தகாலயம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 2001.
7. வெள்ளை வாரணன்.க பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 2008.